

Nagypéntek – 2011. április 22.

A baromfiudvar libáinak volt egy furcsa szertartásuk, amelyet hétről-hétre megismételtek. E napon gondosan megtisztították, lesimították a tollaikat, kifényesítették a csőrüket, bőszen gargarizáltak, s odatotyogtak a baromfiudvar sarkába a nagy eperfa alá. Ott a bölcs és tiszteletreméltó öreg gúnár, a Ludak Hősi Szövetsége hagyományainak büszke továbbvivője lehunyt szemmel és a meghatottságtól remegő hangon felidézte azokat a hősi időket, amikor a ludak „V” alakot formázva repültek az égen, s versenyre keltek a széllal. Felemlegette azoknak a ludaknak hősiességét, akik átszelték az óceánt, legyőzték a vad viharokat, mesélt az erős, mindent kibíró ősokról, akik pihenés nélkül repültek hosszú-hosszú napokon át. Azokról a dicső ludakról is szót ejtett, akik életüket áldozták a csapat megmentéséért. A baromfiudvar libái könnyeket morzsolgattak a szemükben, lenyűgözve csapkodtak a szárnyaikkal. Azonban alighogy felhangzott a jól ismert zaj, amivel a gazda az ételt a vályúba öntötte, máris mindannyian, egymást lökdösve kezdtek rohanni méretes lúdtalpaikon az étel irányába. Elégedettnek érezték magukat, anélkül, hogy akár egy centimétert is felemelkedtek volna a földről.

Nem vagyunk-e sokszor mi, keresztények is olyanok, mint a baromfiudvar libái?

A kereszt nemcsak kízóeszköz, halált okozó szégyenfa, hanem Krisztus áldozata óta az elképzelhető legnagyobb szeretet szimbóluma, megjelenítője is. „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért.” Összeköt embertársainkkal az együtt átélt öröm, vidám esemény, a közös élmény is, de semmi nem hoz létre olyan szoros köteléket ember és ember között, mint az együtt átszenvedett fájdalom, a nehéz terhek közös cipelése, a szeretetből felvállalt áldozat hűséges véghezvitele. Meg lehet mutatni a szeretetet azzal is, ha elfogadom, amit a másiktól kapok, s hálás szívvel köszönetet mondok érte, de sokkal inkább kinyilvánul a szeretetem akkor, amikor én adok, amikor belőlem szakít ki egy darabot a másik ember iránti könyörület. A szenvedés értelmes és szabad felvállalása, kitartó elhordozása erőssé teszi, megedzi az embert, sokszor testben-léleken egyaránt. Valaminek vagy valakinek a fontosságát, az életében betöltött helyét is megmutatja az, hogy mennyire tudok áldozatot hozni érte, elfogadom-e a kínládásokat, amelyeket végig kell élnem, ha valóban kitartóan szeretem azt a valamit vagy valakit.

Jézus számára annyira fontos az én üdvösségem, örök boldogságom – és persze minden emberé – hogy a legsúlyosabb áldozatot is kész volt meghozni érte: maradéktalanul odaadta az életét, utolsó csepp vérig feláldozta magát a keresztfán. Ha leszállt volna a keresztről, ahogyan ellenségei és gúnyolói biztatták, ezzel biztosan kinyilvánította volna természetfölötti képességeit, dicsőséget és csodálatot vívott volna ki önmaga iránt, de hűtlen lett volna az Atya megváltó akaratához, az emberek iránti visszavonhatatlan szeretethez.

Nagynak bizonyult volna isteni mindenhatóságában, de kicsinek mutatkozott volna a legfontosabb isteni – és emberi - tulajdonságban, a szeretetben.

Korunk keresztényei többségének a hitét, vallási életét az teszi hiteltelenné, hogy kevés áldozatra képesek Istenért és embertársaikért. Mennyire téves és hazug gondolkodás az, hogy a vallásosság megélése mindig csak jó érzéssel, örömteli élményekkel kell, hogy együtt járjon! Hogy az Isten csak akkor létezhet, vagy legalábbis akkor lehet jó és szeretetteljes, ha meggyógyít minden betegségből, ha megóv minden megpróbáltatástól, ha nem kér semmi olyat, amit nehéz megadni! Az efféle „fogyasztói kereszténység” egyre inkább kiüresedik, erejét veszti, felszínes és egyre kevésbé érthető szertartásokra degradálódik, amelyeket épp ezért egyre kevesebben látogatnak. Persze, hogy Isten a boldogságunkat akarja, persze, hogy nem Ő okozza a szenvedést, de amíg ebben a büntől megsebzett világban élünk, nem létezhet igazi szeretet önfeláldozás nélkül, nem létezhet valódi boldogság szenvedés nélkül, nem létezhet igazán mély személyes kapcsolat keresztthordozás nélkül. Amíg kihagyjuk a vallásosság megéléséből mindazt, ami terhes számunkra, pl. a rendszeres szentmisére járást, a böjtöt, az egyes parancsok betartását vagy a közösség felvállalását olyanokkal, akik nem szimpatikusak számunkra, addig nem lesz őszinte és vonzó a hitünk. Amíg kiszállunk az olyan emberi kapcsolatokból, amelyek terhet raknak a vállunkra, ahol nekünk kell több áldozatot hozni annál, mint amennyit kapunk, bizony nem őszinte a szeretetünk, s nem is lesznek igazán boldogító emberi kapcsolataink.

Ma, Nagypénteken, ne csak a könnyeinket morzsolgassuk Jézus szenvedéstörténetének hallatán, ne csak gépies mozdulattal érintsük meg sebeit a keresztfán, hanem határozzuk el, hogy mi sem menekülünk életünk keresztjeitől, s kérjünk erőt a Megváltótól a szeretet terheinek kitartó hordozásához!